

Kronis visam būs Kocēnu lielais vainags

Nevar nepamanīt un nenovērtēt šīs nometnes skaisto floristiku – galda dekoros, gaitēņu noformējumā, skaistajā dabas gobelēnā ar Kocēnu 3x3 zīmi pie kultūras nama, kā arī vakar dievkalpojumā krāšņi rotātajā Rubenes baznīcā. Kā kronis visam pie kultūras nama top lielais ziedu vainags.

Tas viss ir Floristikas ievirzes vadītājas Initas Jurgenbergas un ievirzes dalībnieču prāta, sajūtu un roku darināts. Par māksliniekiem viņi sevi nesauc, jo, kā saka Inita: „Nav lielāka mākslinieka kā daba”, un tieši to ievirzē mācās – iet atvērtām acīm, pamanīt Dieva dotos labumus un ar savām rokām saglabāt un izcelt to skaistumu. Vadītāja saka, ka ievirzes dalībnieku komanda ir strādīga un pretimņemoša un skaisti izdara visu, ko meistare ierāda. Arī pašas nāk ar idejām – piemēram, dabas gobelēna aušanā pašas dalībnieces izdomājušas, ka tajā jāveido Kocēnu 3x3 zīmi. Nekādi zīmējumi un rasējumi nav

izmantoti, dalībnieces to audušas ar maigām roku kustībām un sirds mīlestību. Skaistais dekors, kas tapis no zirgskābenēm un vilkuvālēm, pamatam izmantojot auklas un koku zariņus, ir laba vieta, kur ikviens 3x3 dalībnieks var nofotografēties ar Kocēnu 3x3 zīmi atmiņai par nometni. Floristikas ievirzes vadītāja Inita, kā pati formulē, ir kultūras darbiniece ar mākslas ievirzi. Pēc 30 gadiem Vaidavas kultūras nama vadītājas amatā no šī darba aizgājusi, lai atbrīvotu laiku, domas un sirdi tam, ko vēlas darīt. Un tie ir roku darbi – floristika un citādi noformējumi, auduma apgleznošana un gleznošana. Viņa cer piepildīt vēl vienu bērnu dienu sapni – iemācīties aust. Ir jāklausa dabas un sirds balsij, un tā mūs aizvedīs pa pareizajām taciņām, vienlaikus nenovirzoties no galvenā ceļa – tāda ir Initas mācība, ko viņa iepīš arī Kocēnu 3x3 lielajā ziedu vainagā.

Rasma Zvejniece

Dienas norise

Sestdiena, 14. jūlijs

8.00 – 9.00 Celšanās, ķermeņa un gara atmodināšana
9.00 – 9.30 Brokastis
9.40 – 10.00 Dienas tēma un TV ziņas
10.15 – 12.45 Rīta ievirzes
13.00 – 14.00 Pusdienas
14.00 – 16.30 Pēcpusdienas ievirzes
16.30 – 17.00 Izstāžu ierīkošana
17.00 – 19.00 Izstāde un tirdziņš, gatavošanās noslēguma vakaram kultūras namā
19.00 – 20.00 Vakariņas
20.00 – Vakara pasaciņa un noslēguma vakars
23.00 – ... Nīkšana, danči visiem

13. jūlija jubilāres

*Agute Klints
Vivita Skurule*

3x3 statistika

Šogad Kocēnos sabraukuši 329 dalībnieki no Latvijas, Austrālijas, ASV, Kanādas, Krievijas un Norvēģijas. Jaunākā no visiem ir Paula Kažoka, jo dzimusi 2012. gada 11. maijā. Šogad dzimušo vidū ir arī Rēzija Baltalksne, Elina Kate Dzērve, Alise Griščenko, Bernardo Silva, Jēkabs Zvīgulis, Rasa Šteinberga un Klinta Liberta. Interesanti, ka 29 nometnes bērniem pasaulē nākt palīdzējusi nometnes vadītāja Dina. Bērni vecumā līdz pieciem gadiem ir 48, bet no 5 līdz 15 gadiem – 77! Vecākā nometnes dalībnieka (ces) dati nav pieejami, tādēļ vēsture klusē.

Populārākais vārds nometnes dalībnieku vidū ir Jānis. Veseli 13! Seko seši Juri, bet trešo vietu dala Kārlis un Eduards. Starp daļā dzimuma pārstāvēm vārda māsas visvairāk var atrast Annas – viņas ir astoņas, otrs populārākais vārds ir Māra un Ieva (7), tad seko Dārta un Kristīne.

Ja kādu sauks, tad atsauksies viens vai daži, bet netrūkst arī neparasto vārdu īpašnieki, kurus grūti sajaukt – Elidija, Areta, Riglinda, Aloida, Rikijs, Ketrīne, Agute, Ora, Uko, Džeina, Jorge, Bernardo, Ulvija, Areta, Lars, Stefano, Antonio, Isabella, Jorens.

Fotostāsti

Rubenes dievnamu, kur ceturtdienas vakarā notika dievkalpojums, rotāja skaistas ziedu kompozīcijas, ko darinājušas Kocēnu floristes

Austo un pīto jostu ievirzes vadītāja Inese Krūmiņa aicina iedvesmu smelties grāmatās

Seno ādas apavu darināšanas ievirzē tās vadītāja Agrita Krieviņa atgādina par senām audzināšanas metodēm

Bēbišu rīts baltos pēlos ar tētiem un mammām

Uz viena vilņa

Žurnāla "Mans Mazais" redaktore Tinas Kempeles un arhitekta Armanda Sidoroviča ģimene, kurā aug piecgadīgā Klāra un sešgadīgais Knuts 3x3 nometnē ir pirmo reizi. Iepriekš viņi domājuši, ka 3x3 nometnē galvenokārt satiekas ārzemju latvieši un kurš katrs tur nemaz netiek. "Pērn kopā bijām folkloras nometnē Druvienā, kur bērni mācījās spēlēt stabuli, es – kokli. Saprātu, ka bērni jau ir gana lieli izauguši un varēs nometni izbaudīt, ne tikai būt pieskatāmi. Šogad, rediģējot interviju ar Ceplu ģimeni "Manam Mazajam", uzreiz sapratu, ka ir jāraksta motivācijas vēstule nometnei. Nebūt nav daudz tādu pasākumu, kur visa ģimene var būt kopā, bet 3x3 ir kā radīta šim mērķim," atzina Tīna.

Turklāt jau pirmajā gadā tētis Armands vada Sprīdīšu skolas nodarbības. Ģimene Ikšķilē veido skoliņu bērniem no 5 gadu vecuma un līdzdarbojas bērnu izglītošanā. „Juris Batņa ļoti labi pateica, ka izglītības sistēma, kurā visu laiku bērniem ir jāsaņem savā starpā, dzīves laikā viņiem nesniedz papildījumu. Es tam esmu tipisks piemērs, visu laiku esmu bijusi teicamniece, taču tas nemazināja pašvērtējuma trūkumu, kompleksus. Tētis skoliņā vada nodarbības, tādēļ arī Sprīdīšu skolā ar otru Ikšķiles skolas skolotāju Agnesi Kļavi cenšas bērnu vispirms ieinteresēt, noturēt uzmanību un ļaut izpausties. Cenšamies viņus neierobežot, bet ievirzīt, lai viņi paši virzās tālāk”. Runājot par disciplinēšanas metodēm, Armands uzsver, ka vecākiem ir jābūt ļoti radošiem, jo vakardienas metode šodien vairs nederēs, bērni ļoti ātri atšifrē vecāku nodomus. „Otrajai skolotājai līdzī bija vārgans, kura skaņas bērnus ieinteresēja un piesaistīja uzmanību. Katru dienu nevajag jaunu mantu, to pašu var iesaiņot citā pīpīrā un manta atkal

ir citāda. Var kūciņu pagatavot arī no kartupeļa un bērnam kartupelis būs lielākais gardums,” stāsta Armands. Tīna viņam piebilst, ka interesants bijis uzdevums ar kroņiem, kurus bērni gatavojuši. Kad Armands aicinājis bērnus ieņemt savus troņus, bērni jau ir iejūtušies savā tēlā. Sprīdīšu skolas skolotāji vienojušies tikai par materiāliem, kas jāiegādājas, bet par uzdevumiem sarunā tikai minūtes piecas pirms nodarbību sākuma, jo ir jāņem vērā, kā bērni jūtas.

Tīna 3x3 pagūst apmeklēt teorētiskās nodarbības – Ģimeņu semināru, Mūsu spēka avotus, lai iegūtu jaunas idejas, kā labāk ģimenē sadzīvot, arī pirts cepuri esot uztaisījusi. „Jā, varbūt man nedaudz kūp galva, jo ir ļoti intensīva darbošanās. Mēs jau divus vakarus nebijām dančos, lai arī man tie ļoti patīk. Mēs redzam, ka daudz kas ir līdzīgs tam, kā mēs to redzam savā skolā,” atzīst Tīna. Armands, padomājis par saviem 3x3 ieguvumiem, saka, ka tā ir ļoti liela enerģijas apmaiņa, jo šī nav spiesta lieta, visi ir ļoti gribējuši šeit nokļūt un to var just, jo nav skābu seju un visi ir uz viena vilņa, kas veļas uz priekšu. Jā, varbūt brīžiem tā enerģija arī nogurdina, bet vilnis aizrauj sev līdzī gribot negribot visus.

Tīna domā, ka 3x3 bērniem būs iemācījuši lielāku patstāvību, var aiziet vieni pusdienās, un tas nekas, ka vecākiem reizēm nākas uzziņāt, ka viņi nav paēduši. Te viņiem ir jāēd tas, kas ir, un garšo arī ar cukuru apbērtā rupjmaizīte. „Tagad mēs vēl nevaram zināt un izvērtēt ieguvumus, to mēs redzēsim, atgriežoties mājās. Manuprāt, atbildības sajūta būs daudz lielāka,” prognozēja tētis. Bet Klāra un Knuts, daloties savos iespaidos, stāsta, ka nometnē viņiem patīk gulēt uz grīdas, spēlēties un te viņi varot tikt pie saldumiem biežāk nekā mājās.

Daiga Kļanska

Nevajag runāt caur puķēm

Labi, ka ģimeņu semināra vadītājas Līga Ruperte un Māra Tupese savas ievirzes dalībniekiem pārjautā, ko atceras no iepriekš runātā, tādēļ varu kādu nedzirdētu atziņu paņemt arī sev.

Runa ir par komunikācijas dažādajiem veidiem. Lai ziņa sasniegtu mērķi, svarīgi ne tikai stāstīt, bet kaut ko arī parādīt un vēl labāk – likt kaut ko darīt arī klausītājiem. Abas lektores ir atraktīvas, humora pilnas un aicina uz atklātību arī atnākušos ģimeņu pārstāvjus.

Ko tu īsti gribēji?

Māra Tupese atklāj, ka ilgu laiku strādājusi ar grūti audzināmiem bērniem un atradusies nemitīgā stresā. Kā runāt ar saviem audzināmajiem, kā sakārtot pašai sevi, sapratusi tikai pamazām, sakrājot pieredzi un nemitīgi mācoties. „Mans vīrs Jānis nesaprata, ka, atnākot no darba, nevēlos neko citu kā tikai lai mani uzklausa, bet viņš sāka man dot padomus, kā būtu bijis jārikojas,” stāsta Māra. Tikai, izlasot grāmatu, ka vīrieši ir no Marsa, bet sievietes no citas planētas – Venēras, sapratusi, kāpēc abi bijuši neapmierināti par otra reakciju.

Kāds no seminārā klātesošajiem jaunajiem vīriem stāsta, ja neizprotot problēmas būtību, tad skaidri un gaiši pajautā – ko tu īsti no manis gribēji? Viņš tiek pie abu zinošo dāmu uzslavas – tā arī jārikojas – nav jārunā caur puķēm, bet jāpasaka, kāpēc jūtas tā vai citādi, nevis jādzīvo ar pieņēmumiem, ko otrs domā. Nevar taču iekāpt otra galvā! Un domas vēl neesam iemācījušies nolasīt.

„Atklāti pateikt, ko gribu, lai otrs dara citādi, vienmēr ir grūtāk, nekā nūrdēt,” novērojusi Līga. Abas cilvēku pazinējas iesaka nesakrāt negācijas, jo tā dusmu balons pūšas arvien lielāks un var sprāgt jebkurā brīdī, tāpat nepieņemt svarīgus lēmumus stresainā situācijā, bet noskaitīt līdz 10.

Bez agresijas

Saskarsmē ar citiem ir novēroti vairāki

komunikācijas veidi: agresīvais, pasīvi agresīvais, pašpārliecinātais un pasīvais. Vismazāk izredžu panākt vēlamu, ja to dara uzbrūkošā, pavēlošā tonī, jo otrā cilvēkā – gan lielā, gan mazā – ieslēdzas aizsargreakcija, un būs pretējs efekts. Ja visu laiku piekritoši tiek māts ar galvu, nebūt nenozīmē, ka esat uzklauss un būs tā, kā gribat. Par pasīvi agresīvo izturēšanos liecinās laipna mutiska piekrišana, bet tāpat spītīgi darīs, kā pašam tik.

Lielākā prasme ir panākt pozitīvu atgriezenisko saiti. Viens no veidiem – runāt nosvērtā, mierīgā balsī intonācijā, lai arī iekšā reizēm viss vārās, pieredzē dalās Māra. Bet saskarsmē ar saviem skolēniem palīdzējusi iemācītā maģiskā frāze: ko tu domā, kā rīkosies? Moralizēšana vienmēr cieš fiasko. „Ja reizēm pietrūkst padoma, kā rīkoties ar savu bērnu, tad vajag iedomāties, kādu padomu dotu saviem draugiem, pamēģināt distancēties,” ieteic Līga. Tāpat viņa skaidro, ka ģimene ir sistēma un vienas personas rīcība ietekmē pārējo uzvedību.

Tikt pāri šķēršļiem

Komunikācija nav eksakta zinātne, jo mēģina noskaidrot, kā cilvēki jūtas, ko domā, meklē veidus, kā sakārtot pasauli labāku.

Ceturtdienas seminārā tiek noskaidroti galvenie komunikācijas šķēršļi – otra ignorēšana, viltotā piekrišana, runāšana nepiemērotā vietā un laikā citu klātbūtnē, otra noliegšana, kritizēšana, draudu izteikšana, zobošanās, sarkasms, apsūkšana un pavēles, konfidencialitātes neievērošana.

„Jārunā par problēmu, nevis jāiztirzā otrs cilvēks, vairāk jāatklāj savas vēlmes,” vēl vienu no veiksmīgas sarunas atslēgām atklāj Līga Ruperte, bet Māra Tupese atklāti stāsta, ka vienas receptes nav, viss atkarīgs no situācijas.

Nākamajos semināros dalībnieki uzzinās, kādas vēl ir iespējas pārvarēt komunikācijas šķēršļus un risināt saskarsmes grūtības.

Ilze Brinkmane

Mildas kečups

Ekskursiju 4. maršruts bija saimnieciskais maršruts: Kocēnu zirgaudzētava, koka māju, logu, durvju un mēbeļu ražotne *Byko-Lat* un pārtikas ražošanas uzņēmums *Mildā*.

Mildā gaidītās degustācijas diemžēl nebija, toties dalībnieki tika pie *Mildas* kečupa receptes, kuru lūdza izmantot pašiem un neizplatīt ārpus ģimenes. Tā kā 3x3 ir viena liela ģimene, dalāmiem šajā receptē.

Kečupi ir dažādi, un pārsvarā visi komerciālie zīmoli ir tādi, kādi tie ir. Tāpēc, lai būtu drošs par to, ko ēd, uzvāri pats savu kečupu – kas ir ne tikai dievīgi labs, bet arī bez liekām

E piedevām un papildinājumiem. Brūnais cukurs, sarkanais sīpols un sarkanvīna etiķis piedod ļoti dziļu un izteiktu garšu. Vislabāk to ēd mēnesi pēc pagatavošanas.

Sastāvdaļas:

2 kg tomātu, sagrieztu palielos gabalos
150 g sarkano sīpolu
20 g ķiploka
1 mazs čili
200 g brūnā cukura
250 ml sarkanvīna etiķa
1 tējkarote melno piparu
Nedaudz mazāk kā ¼ tējkarote kanēļa
Rezultāts: 4 x 250 ml

Pagatavošana:

1. Sagriez tomātus nelielos gabalos un

Fotostāsti

Sprīdīšiem savā virtuve un savas kūkas

Dievturībā ievirzes vadītājas Marutas Voitkus - Lūkinas teiktajā uzmanīgi ieklausās dalībnieki

Pusnaktī sumina šodienas jubilāri, muzikanti Vivitu Skuruli

liec katlā. Vāra uz vidējas liesmas, kad sāk stipri burbulot, nogriez to mazāku un sautē bez vāka 1 stundu.

2. Smalki sakapā vai sablenderē sīpolu, ķiploku un čili. Pievieno tomātiem. Pievieno arī etiķi un cukuru, kā arī piparus. Samaisi un turpini sautēt vēl 1 stundu uz lielas liesmas (mērce ļoti sprakšķēs).

3. Noņem no uguns un sablenderē, tad visu izberz caur sietu. Liec atpakaļ katlā, pievieno kanēli, samaisi un pagaidi, līdz uzmet pirmo burbuli.

4. Pildi sterilizētās burkā, aizvāko un atdzesē, līdz kečups ir istabas temperatūrā. Uzglabā vēsā, tumšā vietā – pagrabā vai ledusskapī.

Fotostāsti

Ceļojums labirintā aizveda jaunākos nometnes dalībniekus

Top zaļu sievas veselīgās zaļumu bļodas

Joks

Gaidot ēdamzāles durvju atvēršanu, Kirmušku Jānis un Liporu Edgars apspriež kreklu šūšanas knifus – kādas vīles, kādi griezumi labāki. Kāda dalībniece, kas stāv blakus, to dzirdot, nodomā: nabaga vīri, par ko viņiem jādomā. Būtu tak tās savas sievas-mākslinieces vismaz 3x3 nometnē uz pirts kreklu šūšanas ievirzi aizsūtījuši.

Zaļu sievas padomi

Šodien piedomāju vairāk par zālēm pret iekaisumu: nātres, nauduļi, pelašķi, plikstiņi, rasaskrēsliņi, ugunspuķes, kas satur daudz vitamīnus un antibiotikas, mazina iekaisumus, veicina hormonu attīstību organismā. Tās ir zāles priekš „špēģ un erk”. Ceru, ka rītdienas izstādei un noslēguma pasākumam visvieglāk būs sagatavoties dalībniekiem no šo augu istabiņām.

Zaļu sieva

380 miljonu gadus vecs iezis un citas simtgadīgas lietas

Apvienotajā 5. un 6. ekskursijas maršrutā varējām iepazīt vairākas interesantas un neparastas vietas Vaidavā.

Mūs pavada Valmieras Valsts ģimnāzijas vēstures skolotāja Ineta Amoliņa. Vispirms ceļš aizved Īrisas Vainovskas mājās – „Lejas Brežģos”. Saimniece laipni sagaida un, ievēdot pagalma vidū pie akas, katram liek izvēlēties pa tur noliktajam akmenim. Ar to tālāk jādodas pie Vēja staba un tur jāatstāj ar laba vēlējumu sev tuvam cilvēkam.

Vienā no mājas ēkām apskatām rokdarbnieces Astrīdas Baļodes pinumus un austās segas, kā arī Īrisas Vainovskas dekoratīvos keramikas šķīvjus neierasti zilganos toņos. Kāds arī līdzī uz mājām vedīs viņas radītās bļodas un svilpavniekus. Bet tad seko galvenais stāsts par krēsliņu amatu un liecībām par to.

Krēsliņu amata noslēpumi

Izrādās, šajā novadā krēslus gatavoja visa ģimene kopā jau no 18. gs. līdz pat 20. gs. 40. gadiem, pēc tam padomju laikos individuālo ražošanu nicināja, bet bijis laiks, kad gadā saražojuši līdz 12 000 krēslu. Savāktajā kolekcijā ir seno meistaru darinātie krēsli, kuros sēdējuši saimes ļaudis, viņu bērni. Kā eksponāts ir bērnu krēsliņš uz riteņiem, ar kuru bērniībā vizinājušies arī Īrisa ar brāli.

Par vienu no pēdējiem šī amata pratējiem Eduardu Tanni uzņemta dokumentālā īsfilma „Visu mūžu un vēlreiz”, kuru noskatāties. Uzskatāmi varam redzēt, kā tapis pēdējais viņa gatavotais krēsls dažus gadus pirms meistara aiziešanas mūžībā. Tur ir gan mēdru vākšanas process, gan darbošanās ar speciālo darba instrumentu – līdaku, uz kuras stieptas krēsla kājas, kas ar īpašu apstrādi izgatavotas no bērza koka.

Ir viena pozitīva vēsts: beidzot arī mūsdienās atradies krēslu meistars Jānis Ēvele no Cēsīm. Viņš vēlējies apgūt šī amata noslēpumus un to veiksmīgi arī dara. Jācer, ka arī viņa krēsli būs tikpat izturīgi un skaisti kā senāk Vaidavas prasmīgajiem meistariem.

Kā jau katrā ceļojumā, atgadās arī pa negadījumam, pārsteigumam, atklājumam u.tml. Šo rindu autori un Zelču meiteņu mammu sadzeļ zemes bites. Iestājas paniskas bailes, jo uz bišu kodumiem ir alerģija. Par 3x3nieku draudzību un solidaritāti pārliecinot pilnīgi un galīgi. Tiek sniegta ceļmallapa, bet Jolanta gatava indi pat izsūkt. Iespējams, pat par dzīvības glābšanu esmu pateicīga Bogustovu ģimenes gādīgajai māmiņai. Vēlreiz – sirsnīgs paldies!

Atradumi Sietiņiezī

Nonākot līdz lielākajam baltā smilšakmens atsegumam Latvijā – Sietiņiezī, nevar nepiekrīst tā tuvumā 1927. gadā uzstādītajam un 2008. gadā atjaunotajam akmenim ar iekalto uzrakstu – skaties uz skaistu Latviju un priecāties par to. No Sietiņieža augšas paveras bezgala skaists skats uz likumaino Gauju un mežu tālēm.

Ko visu tik pieredzējis Sietiņiezis, ja jau ir 380 miljonus gadus vecs. Tā nosaukums cēlies no bišu mājiņām līdzīgajām mazajām iedobītēm, bet daudzus no tām likvidējis cits kultūrslānis. Netrūkst jau arī teikas par velnu, kas skrienot, te atstājis sava papēža nospiedumu.

Ik pa brīdī klusumu pārtrauc zaļu sievas Līgas Reiteres sajūsmas pilnie kliegzieni, jo ieraudzīti sen neredzēti augi. Ar vienu ekskursijas laikā radās pat amizants atgadījums.

Ejot pa nogāzi lejup, sev aiz muguras dzird duņu vīru sarunu, mazus smiekliņus, tad iebļāvieni, jo zeme mikla, kājas slid... Pēc tam rodas abu izdomāta asprātības mikla. Kas tas ir – pa kalnu veļas divi centneri, bet pa vidu pimpinella saksifraga? Atmini nu? Atbilde: Jānis Kirmuška un Andris Tomašūns, kuriem rokās Līgas atrastās klinšu noragas jeb latīniskajā nosaukumā *pimpinella saxifraga*. Lapiņas ēdamas un liekamas salātos. Lai arī visi piekodināti, ka pulksten 16.45 jābūt autobusā, lai dotos pie senlietu kolekcionāra Jura Vazdiķa, gardās mellenes dara savu un disciplīna sāk klibot. Tomēr vēl paspējam daudz apskatīt un uzzināt par seno darbarīku darbības principiem un pielietojumu, kad esam viesos senlietu privātmuzejā „Meldros”.

Pletdzelzs, mistikla, veļas rullis...

Sirmais kungs izrāda visu, ko ilgus gadus aizrautīgi krājis un vācis no tuvākas un tālākas apkārtnes mājām. Savācis vērtīgas lietas, kuras citi grasījušies atdot lūžņos vai izmest. Kad par kādu no tām visas detaļas nezina pateikt, smeļot bārdā atklāj: „Melot nemeloju, bet taisnību arī nesaku.” Te ir dažādi arkli, graudu vētijamā mašīna, kas gatavota 1913. gadā čuguna lietuvē „Imanta”, linu mistikla, sakņu mazgātājs un neparasts gludeklis jeb veļas rullējamā mašīna utt.

Ilze Brinkmane

Savējo pieredze

Katrai ģimenei ir sava dzīves skola un sava kopā sadzīvošanas pieredze. Caur stāstiem par savu profesiju, hobijiem un dzīves atmiņām un atziņām tajā dalās ģimenes, kas ir Vakara cilvēki.

No problēmām tiek ārā ar melno humoru

Trešdienas Vakara cilvēki bija Laila un Jānis Kirmuškas – 25 gadus Leļļu teātra, bet tagad neatkarīgie aktieri, zināmi arī kā rūdīti 3x3 nometnieki. Šoreiz viņi bērniem māca veidot maskas un stāsta vakara pasaciņu, citās nometnēs ir iestudējuši leļļu teātra izrādes, spēlējusi paši un mācījuši to gan bērniem, gan pieaugušajiem.

Ar saviem stāstiem par aktiera darba ikdienu Laila un Jānis visus, kas vēlajā vakara stundā bija atnākuši, izsmidzināja līdz asarām – kā vienmēr: kur Kirmuškas, tur jautriba. Izrādās, Laila par aktrisi kļuvusi, pateicoties vistas lēnībai, kuru ieraugot, sagrūvusi viņas vēlme mācīties par vētārsti, un Laila iestājusies aktieros. Savukārt Jāņa ceļš aktiera karjerā varēja sākties tādēļ, ka viņš nespējis atzīties mīlestībā Lailai. Ar tagadējo profesionālo pieredzi viņš to izdarītu, bet kad iestājesāmenā aktieros viņam bijis jāspēlē etīdi, kurā jāatzīstas mīlestībā gluži svešai, pirmoreiz ieraudzītai meitenei (kura bija Laila), Jānis augstajai komisijai tā arī pasacījis: jūs ko, jocīgi vai? Tas viņiem patīcis. Un kad vēl uz jautājumu, ko viņš domā par pelnutrauku, kas uz komisijas galda, Jānis atbildējis: „Laimīgais pelnutrauks – viņš jau ir teātri, bet es nē,” bijis turpat kur pelnutrauks.

Vakara stunda pagāja jokos un stāstos.

Noslēgumā Kirmuškas aicināja: „Jums ir problēmas? Nāciet pie mums, mēs tās atrisināsim.” Arī pašu ģimenes dzīvē no problēmām un konfliktiem (kuru netrūkstot kā visās ģimenēs) viņi izejot ar melno humoru.

Un vēl Laila un Jānis vēlēja nepazaudēt ticību brīnumam, jo tas palīdz dzīvot. Leļļu teātris atrauj vaļā brīvību un ar to dara pasauli labāku – un Kirmuškas dzīvo ar leļļu teātri, arī nebūdami Leļļu teātri.

Ir slikti – padejo!

Ceturtdienas Vakara cilvēki bija vēl viena trīsreiztrīsnieku ģimene – Lilijs un Edgars Lipori. Viņi ir danču muzikanti, bet citās nometnēs bijuši arī dejas kustības ievirzes vadītāji un iestudējuši dejas izrādes. Ikdienas dzīvē – folkloristi, dejas un kustību skolotāji, horeogrāfi.

Viņu vadītā saruna bija par deju un kustību. Un arī satikās viņi, protams, dejā. Viņupirmodejuatceroties, smejas paši un citi, kas to redzējuši. Noticis tas Atmosfēras laikā, kad uz Abrenes svētkiem Balvos uzaicināti „Vilki” un arī Lilijs kā māksliniece no valsts deju kolektīva „Daile”, lai simbolizētu zudušo Abreni. Pēc scenārija Lilijai Abrenei vajadzējis dejas partneri no „Vilkiem”, un šim uzdevumam ticis izvirzīts Edgars. Tā viņi satikās dejā – Lilijs kā skatuves dejotāja ar garām mākslīgām baltām bizēm un melnām skropstām un etnogrāfiskais Edgars no „Vilkiem”. „Ar to viss bija cauri. Pēc tam vēl dančos sadancojāmies un arī rupjmaizes kancīti apēdam, lai dēlu dabūtu,” atklāj Edgars. Un tā viņi kopā deju dzīvē un uz skatuves, Lilijs ir kļuvusi par „vilceni” un skatuves

deju nomainījusi pret etnogrāfisko un laikmetīgo deju.

Lipori vakara sarunā stāstīja par savu dejas pieredzi un izvaicāja arī klātesošos par dejas sajūtām un raisīja diskusiju par latvisko filozofiju un dzīves filozofiju caur deju, par kopīgo un atšķirīgo tautas dejai, ko māca skolās un deju kolektīvos, un latviskajiem dančiem. Arī par dejas terapiju un deju kā garīgu nodarbi.

Klausītāji vaicāja Liporiem, vai viņi kādreiz kopā deju ne tikai uz skatuves vai darbā, bet arī vienkārši tāpat – mājās divatā? O, jā, nupat tepat bērnu dārza istabā, kad neviena cita tur nebijis, dejiski izkustējušies kādu pusstundu.

Un vispār – ja kādu reizi Lilijs par kaut ko saniknojoties, Edgars viņai sakot: „Aizej uzdejo!” Tāpat kā sliktas emocijas var kļūdēt, liekot sev seju piecas minūtes savilkst smaidā, tāpat to var izdarīt, liekot sev piecas minūtes padejot. Tāda ir Liporu mācība.

Kili - Kili

Kirmušku un Liporu saistība nav tikai tāda, ka gan vieni, gan otri ir 3x3 piederīgi un šajā nometnē gan vieni, gan otriem bijis gods būt Vakara cilvēkiem. Viņus vieno arī profesionālo skatuves mākslinieku apvienība „Kili-Kili”, ko viņi izveidoja, kad Jānis, Laila un Edgars aizgāja no darba Leļļu teātri. Tagad viņi darbojas kopā paši savā apvienībā un viņiem pievienojusies arī Lilijs. Ar izrādi „Kas Zaķīti pasargās?” bijuši Amerikā, Īrijā, rādījuši Latvijā, arī pērn Liepnas 3x3. Kāpēc „Kili-Kili”? Kirmuška Lipors – Kirmuška Lipore.

Rasma Zvejniece

Galvā notiek klikšķis, tad rokās seko plukš

„Pirms desmit gadiem mēģināju, tad neiznāca „plukš”, tādēļ atmetu ar roku. Te Kocēnos esmu izkustējusies no nulles punkta,” stāsta Ieva Ločmele no Ķekavas. Par ko ir runa, sapratīs tie, kas piektdienas rītā skatījās TV ziņas. Šī kodētā valoda nozīmē, ka ir uzķerts, sajūsts frivolitē mežģiņu darināšanas galvenais noslēpums, lai, kuģīša vadīts, mežģiņš pārlec uz pareizā dziedāja. Kuģīšu tehnikas pamatā ir smalks mežģojums, ko veido, uz palīgpavedieniem sienot mazus dubultmežģiņus. Tos sien ar vienu vai vairākiem kuģīšiem – saiviņām, uz kurām uztīts pavediens. Nodarbes pirmsākumi meklējami senajā Ēģiptē un Ķīnā, bet nosaukums radies Nīderlandē, nevis Francijā, kā varētu šķist. No malas skatoties, atgādina jūrnieka mežģļa siešanu.

Ievirzes vadītāja Anita Baltalksne atklāj, ka pati šo prasmi apgūvusi 3x3 nometnē Ērgļos. Katrai savā krāsā smalks mežģiņu raksts top rīdzinieci Beātei Krūzei (14 gadi), Paulai Brūverei no Ropažiem (14 gadi) un divpadsmitgadīgajai Evelīnei Krūzei. Uz jautājumu, vai apmeklētas arī citas rīta ievirzes, meitenes atbild, ka saista frivolitē, jo patīkami redzēt rezultātu. Agnese de Leo pat mainījusi rīta nodarbes, kad sapratusi, ka šie mežģiņu smalkumi atbilst viņas būtībai. Nokavētais pat apgūts pie Anitas privātsundās. Tapuši jau divi tauriņi.

„Ja plukš piešķīlas, tad piešķīlas,” atzīst Baiba Auziņa no Siguldas un jau sasniegusi nākamā līmeni, kad dziedājus nomaina pērļites.

Visām rokdarbniecēm priekšā lapiņas

ar burtu un skaitļu rindām, bet neizdodas izvilināt atbildi, ko nozīmē šie šifri, esot jādabojas pašai.

Izejot no Sporta halles, ārpusē sēž Solvita Justele, kurai rokas darbojas ar kuģīti, bet skats ik pa brīdīm tiek uzņemts ratiņos guļošajai meitiņai Laimai. Viņas ausīs pamanu interesantus auskarus, Solvita savukārt pamana manu ziņkāri un teic, ka tos jau tamborējusi mājās. Jautāta, vai bieži kāds nāk klāt un jautā, kur tādu krāšņumu ņēmusi, viņa smejas un teic, ka esmu uzminējusi. „Man patīk rokdarbi, rezultāts. Zinu, ka nevienam citam kaut kas tāds nebūs, bet ir arī prieks, ka citiem patīk,” stāsta Solvita. Sev tuvo nodarbi nometnē esot atraduši arī divi lielākie bērni.

Ilze Brinkmane

Šoreiz būs runa par kocēniem siliņā. Kas tā bērniem ir par indevi? Te nav runa tikai par latviešu bērniem. Kā viņi nevar dabūt, ko grib, vai nav ar ko apmierināti, tā krīt gar zemi un blāuj. Un vecāki stāv blakus un nepakrata pat ar pirkstu. Bērns ir bērns, un bērnam jāblāuj. Es tā kā atceros, ka arī es kādreiz biju bērns.

Es zināju: ja es tā uzvedīšos, tad tiks pārkāptas manas cilvēktiesības. Tāda varbūtība ir ļoti audzinoša un tur cilvēkbērnu prom no visatļautības. Es neatceros, ka būtu saņēmis no vecākiem pērienu. Slikta atmiņa vai laba uzvešanās?

*

Tā jau nav, ka es muļķības vien ražoju, esmu atstājis Kocēnu bibliotēkā arī ko paliekošu - manu grāmatu DZIESMAI VIENI GALA NAVA, Prof. J. Vitols savās un laika biedru vēstulēs. Vāku ir zīmējis Purciems. Grāmatai ir 817 lpp, svars 1,5 kg. Ja iznāk lasīt, neuzsviediet uz kājas.

*

Vakar saietā ieradās mans vecais draugs Jēkabs. Es neesmu drošs, kā rakstīt viņa uzvārdu - ja mamma Sandra ir Stare, tad Jēkabam jābūt Starim.

Jēkabam ir 12 gadi ar jau izteiktas personības iezīmēm. Kad mēs iepazināmies, viņam bija ļoti

neparasta frizūra - zila! Tagad mati ir atgriezušies normālā krāsā.

*

Ekskursantus Kocēni ar lietu izvadīja un ar lietu sagaidīja. Latvijas vasara man sāk atgādināt "saulaino" Austrāliju.

Nikšanā varētu būt noderīgi daži uzsaukumi, ko lieto Lejā-Apakšā (Down under) kontinentā. Šeit ir pazīstams tikai sauciens: "Augšā, lejā, priekšā, iekšā!" Populārākie teicieni manā laikā, kad es vēl apmeklēju krogu:

Down the gully! (Lejā pa ieplaku)
Down the hatch! (Lejā pa lūku)
Here is lead in your pencil! (Lai būtu svins tavā zīmuli)
Here is looking up your kilt! (Uz skatīšanos zem tava kilta (skotu vīrieša svārki)
"Cheers!" Vēlākos gados nāca klāt skandināvu „skol!“ Protams, šie uzsaukumi nevar oriģinalitātē sacensties ar kādu Ziemeļ-Anglijas industriālās pilsētas dzērāja uzsaukumu: „Uz labu veselību! Cerams, ka ķēņiniene nekad nenokļūš masalas!“

U.

Žurnālistikas ievirze

Zirgam pasē ieraksti par piecām paaudzēm

Šonedēļ mazi un lieli 3x3 dalībnieki mēro ceļu uz tuvējo Kocēnu zirgaudzētavu. Žurnālistikas ievirzes dalībnieki ir izvaicājuši zirgkopi Maiju Kleinbergu, lai uzzinātu interesantus faktus par zirgaudzētavu.

Kopš kura gada šeit ir stalli?

Latvijas trešā lielākā zirgaudzētava atrodas šeit kopš 2000. gada.

Cik pieaugušo zirgu un kumelju ir stalli?

Stalli ir 59 zirgi un 10 kumelju. Kumeliņš pie mātes atrodas sešus mēnešus. Pēc tam viņš tiek atšķirts

Vai ir arī poniji?

Stalli ir viens privāts ponijs, kuru uzdāvināja meitenītei uz 5 gadu

jubileju.

Cik bieži ir jātīra zirgs?

Ja zirgam ir saimnieks, zirgs ir jātīra reizi dienā un noteikti pēc jāšanas.

Vai jūs arī pārdodat un pērkat zirgus?

Jā, mēs zirgus audzējam un pārdodam, bet mēs tos nepērkam. Mēs vidēji gadā pārdodam 6 zirgus. Arī kumeljus pārdod, un to vidējā cena ir apmēram 2000 eiro tāpat kā pieaugušiem zirgiem.

Kā ir ar zirgu dokumentiem?

Zirgiem ir pase, kurā ir ierakstītas veselības piecas tā zirga paaudzes, un tā ir krietni lielāka par cilvēka pasi. Ir arī ierakstīts zirga vārds, ko liekam pēc tēva vārda pirmā burta.

Madara, 11 gadi, Sigulda

NĪKŠANA KOPĀ AR ULDI SILIŅU

Aicinājums visiem humora cienītājiem apmeklēt sarīkojumu!

Piektdienas, 13. jūlija, pusnaktī pirmo un pēdējo reizi Kocēnos!

Ieeja brīva, bet, ja kāds vēlas, var maksāt. Programmā dziedāšana, runāšana, humors a la siliņš,

U.Siliņš ir izbijis aktieris un dramaturgs, žurnālists, kultūrvēsturnieks, humorists, Tz.O. virsnieks.

